

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 244/2016-32

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. apríla 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Ladislavom Ščurym, Mierová 1725, Čadca, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 17 ods. 1 a 2 Všeobecnej deklarácie ľudských práv, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 233/2013 a jeho rozsudkom z 30. septembra 2013, ako i postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Cdo 177/2014 a jeho uznesením z 3. júna 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. septembra 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a 3 ústavy, práv podľa čl. 17 ods. 1 a 2 Všeobecnej deklarácie ľudských práv (ďalej len

„všeobecná deklarácia“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 233/2013 a jeho rozsudkom z 30. septembra 2013 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“), ako i postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Cdo 177/2014 a jeho uznesením z 3. júna 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ, v právnom postavení odporcu v konaní vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 8 Co 233/2013 a na najvyššom súde pod sp. zn. 8 Cdo 177/2014, bol účastníkom konania o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti.

Ako ďalej uvádza, „... OS Čadca vydal dňa 28. 1. 2013 rozsudok č. k. 11 C 94/2008-309, ktorým vo výroku č. I. určil navrhovateľa za výlučného vlastníka parc. č. [REDAKČIA] - trvalý trávnatý porast o výmere 2375 m² zapísaný na LV č. [REDAKČIA] Správy katastra Čadca, k. ú. [REDAKČIA]...“

Voči uvedenému rozsudku OS Čadca som podal odvolanie, pričom... kardinálnou námietkou bola tá skutočnosť, že okresnému súdu bolo z doterajšej činnosti známe, že medzi totožnými účastníkmi tohto konania, resp. ich právnymi predchodcami prebieha viacero súdnych konaní. Procesný sudca pojednáva aj vec vedenú pod č. k. 4 C 94/1998, v ktorej vystupuje môj právny predchodca [REDAKČIA] ako navrhovateľ a [REDAKČIA] ako odporca v 1. rade, pričom sa jedná o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam – k viacerým pozemkom v miestnej časti [REDAKČIA]. V merite veci je tento spor úzko spätý s týmto sporom, nakoľko sa jedná o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam pochádzajúcich zo spoločnej nerozdelenej pozostalosti manželov [REDAKČIA] a [REDAKČIA] [REDAKČIA], pričom poberateľmi sú dvaja rozdielni dedičia [REDAKČIA] (po [REDAKČIA]) a [REDAKČIA] (po [REDAKČIA]) a my účastníci tohto súdneho sporu sme ich právní nástupcovia.

O odvolaní rozhodol Krajský súd v Žiline, ktorý rozsudkom sp. zn. 8 Co 233/2013 zo dňa 30. 9. 2013... rozsudok okresného súdu potvrdil a... odporcovi náhradu trov konania nepriznal. ...

S rozsudkom KS v Žiline som nesúhlasil, a preto som podal proti nemu dovolanie na Najvyšší súd SR, ktorý uznesením sp. zn. 8 Cdo 177/2014 zo dňa 3. 6. 2015... moje dovolanie odmietol a... navrhovateľovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.“.

3. V nadväznosti na obsahlo uvedené skutkové okolnosti všeobecnými súdmi prerokovanej veci sťažovateľa, najmä však argumentujúc chronológiou právnych predchodcov účastníkov konania, sťažovateľ následne v podanej ústavnej sťažnosti postupne formuluje jeho tri základné sťažnostné námietky. Ide o nasledujúce okruhy nosných dôvodov:

- tvrdenie o arbitrárnosti, nepreskúmateľnosti a zjavnej neodôvodnenosti napadnutého rozsudku krajského súdu, ako i napadnutého uznesenia najvyššieho súdu (ďalej len „napadnuté rozhodnutia“), keďže krajský súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku [ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 11 C 94/2008 z 28. januára 2013, pozn.] nedostatočným spôsobom vysporiadal s argumentáciou a odvolacími dôvodmi sťažovateľa a následne najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľa odmietol z dôvodu neprípustnosti bez vecného a právneho prieskumu dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu,

- tvrdenie, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 94/2008 konal a vo veci rozhodol napriek prekážke res iudicata, keďže predmet konania (ako i samotní účastníci konania) bol skutkovo totožný s predmetom konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 4 C 529/1993, a

- výhradu týkajúcu sa porušenia rovnosti zbraní medzi účastníkmi konania z dôvodu, že v čase rozhodovania krajského súdu vo veci bol právnym zástupcom navrhovateľa [redacted], syn sudkyne krajského súdu [redacted], ktorá predmetnú vec rozhodovala ako členka senátu súdneho oddelenia „8Co“.

4. Sťažovateľ následne s poukazom na judikatúru ústavného súdu, ako i najvyššieho súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva konštatuje porušenie označených práv zaručených

ústavou, všeobecnou deklaráciou a dohovorom (bod 1) napadnutým rozsudkom krajského súdu, ako aj napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorými všeobecné súdy „... prílišným formalizmom a neprípustne zužujúcou interpretáciou právnej normy bez zohľadnenia všetkých okolností prípadu dospeli k záverom, ktoré sú extrémne nespravodlivé, a teda zasahujúce do... práv garantovaných Ústavou SR a Dohovorom“.

S ohľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil porušenie jeho základných práv zaručených čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a 3 ústavy, práv podľa čl. 17 ods. 1 a 2 všeobecnej deklarácie, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 233/2013 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Cdo 177/2014, aby následne napadnutý rozsudok krajského súdu a napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušil a sťažovateľovi priznal úhradu trov konania.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaný rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/08, III. ÚS 198/07).

8. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

9. Predmetom prieskumu ústavného súdu na základe podanej ústavnej sťažnosti bolo sťažovateľom namietané porušenie základných práv zaručených čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a 3 ústavy, práv podľa čl. 17 ods. 1 a 2 všeobecnej deklarácie, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

Nosná sťažnostná argumentácia sťažovateľa (bod 3) spočívala v jeho tvrdení o arbitrárnosti, nepreskúmateľnosti a zjavnej neodôvodnenosti napadnutého rozsudku krajského súdu, ako aj napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, o porušení zásady *res iudicata* už v konaní prvostupňového súdu a o porušení rovnosti zbraní medzi účastníkmi konania.

10. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

11. Ústavný súd v tomto konaní preto pristúpil k skúmaniu, či právny názor vyslovený v napadnutom rozsudku krajského súdu a v napadnutom uznesení najvyššieho súdu je z ústavného hľadiska udržateľný a akceptovateľný.

12. Krajský súd (po preskúmaní napadnutého prvostupňového rozsudku, prislúchajúceho spisového materiálu a po vyhodnotení tvrdení účastníkov konania predostretých v rámci odvolacieho konania) v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého

rozsudku po podrobnom zosumarizovaní skutkového stavu veci zisteného pred prvostupňovým súdom uviedol: „... prvostupňový súd vo veci samej v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 132 OSP a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil, a preto s poukazom na citované ust. § 219 ods. 2 OSP, keďže sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, obmedzuje sa len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviska procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil, riadiac pritom aj pokynom odvolacieho súdu.

Odvolateľ ako odvolacie dôvody uplatnil nesprávne skutkové zistenia, právne posúdenie veci a napokon nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia. Oboznámiac sa s vykonanými dôkazmi (či už listinnými, výpoveďami účastníkov, svedkov), tak ako sú zachytené v zápisniciach o pojednávaní, a to jednotlivo, ako aj vo vzájomných súvislostiach bol aj odvolací súd toho názoru, že navrhovateľ v konaní preukázal všetky zákonné predpoklady pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním v zmysle ust. § 134 Občianskeho zákonníka. ...

Odporca nesprávne v podanom odvolaní uviedol, že navrhovateľ v prejednávanej veci odvodzoval svoje vlastnícke právo len od ústnej darovacej zmluvy od svojej právnej predchodkyne [REDACTED]. V skutočnosti toto právo odvodzoval aj od v dávnej minulosti uskutočnenej neformálnej reálnej del'by pozemno-knižnej parc. č. [REDACTED] zapísanej v pk. vložke č. [REDACTED] pre kat. úz. [REDACTED] a dedičského konania po [REDACTED] a v nadväznosti na to vydané dedičského rozhodnutia. Odvolací súd bol toho názoru, že tieto ďalšie okolnosti boli objektívne spôsobilé vyvolať u navrhovateľa presvedčenie o nadobudnutí vlastníckeho práva vydržaním o to viac, keď spornú nehnuteľnosť dlhodobo užíval, čo v konaní potvrdili viacerí vypočutí svedkovia. Takto prezentovaný záver podľa názoru odvolacieho súdu nie je ani v nesúlade s celým radom rozhodnutí, na ktoré poukazoval odporca v podanom odvolaní. Inak povedané, reálnu del'bu nehnuteľnosti (ktorej existenciu potvrdila vykonaná ohliadka na mieste samom - č. l. 269 spisu a vyplýva

aj z výpovedí vypočutých svedkov) a vydané dedičské rozhodnutie považoval odvolací súd za také udalosti v spojitosti s ďalšími, ktoré v časovej súslednosti, aká bola v prejednávanej veci preukázaná, mohli u navrhovateľa odôvodnene vyvolať presvedčenie, že sa stal vlastníkom sporného pozemku v celosti. S poukazom na uvedené preto nie je možné v plnom rozsahu aplikovať na preskúmanú vec rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 49/2010, závery ktorého odvolateľ vo svojej argumentácii zdôrazňoval. Navrhovateľ teda pri preukazovaní svojho vlastníckeho práva, pokiaľ sa týka titulu nadobudnutia neuvádzal len ústnu darovaciu zmluvu, ktorej mala predchádzať neformálna dohoda spoluvlastníkov o rozdelení pozemno-knižnej parcely, ale aj dedičské rozhodnutie po právnej predchodkyne [REDACTED]. Odvolateľ nemá pravdu, že v dedičskom rozhodnutí po nebohej [REDACTED] sp. zn. 2 D 410/1982 zo dňa 31. 01. 1983 [REDACTED] zdedila z pozemno-knižnej parc. č. [REDACTED] zapísanej v pk. vložke č. [REDACTED] pre kat. úz. [REDACTED] iba 2 pozemky - EN parc. č. [REDACTED] a č. [REDACTED], ktoré nie sú totožné s parcelou predmetu konania. Odvolací súd uvádza, že takáto interpretácia predmetného dedičského rozhodnutia je mylná a nepresná. V dedičskom rozhodnutí sa jednoznačne uvádza, že nehnuteľnosť, doposiaľ vedená v pk kat. úz. [REDACTED] na meno poručiteľky vo vložke č. [REDACTED] parc. č. [REDACTED], ktorej časť je totožná s parc. EN č. [REDACTED] a č. [REDACTED] nadobúda [REDACTED]. Táto sa teda stala podľa dedičského rozhodnutia spoluvlastníčkou pozemno-knižnej parcely a nie jej dvoch vymenovaných častí totožných s parcelami registra EN. V prvom rade rozhodnutie uvádza nadobudnutie pozemno-knižnej parcely, až následne uvádza, že časť z nej je už identifikovaná na v tom čase register EN. Tiež nemožno prisvedčiť odvolateľovi v tom, že od zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu prvostupňový súd doplnil dokazovanie len vypočutím jedného svedka [REDACTED]. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že dňa 16. 10. 2012 vykonal okresný súd na mieste samom ohliadku, na ktorej sa zúčastnili tak účastníci konania, ako aj svedkovia, a to okrem už spomínaného [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED]. Z nich [REDACTED] a [REDACTED] potvrdili užívanie spornej parcely navrhovateľovi, resp. jeho právnej predchodkyne. Takto isto vypovedali v predchádzajúcom

konaní aj ďalší vypočutí svedkovia ([REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]). [REDACTED], [REDACTED] zasa vypovedali tak, že spornú nehnuteľnosť užívali právny predchodcovia odporcu. Svedok [REDACTED] na ohliadke uviedol, že vlastníčkou sporného pozemku bola [REDACTED] (č. l. 273 spisu), teda právna predchodkyňa navrhovateľa. Vo svojej predchádzajúcej výpovedi na pojednávaní dňa 08. 11. 2010 pritom uviedol, že vlastnícke právo k spornej nehnuteľnosti získal dedením po [REDACTED] a táto po [REDACTED], po svojom otcovi. Matka nehnuteľnosť užívala do čias, kedy zomrela v roku 1989. Potom túto parcelu mal užívať svedok. Navrhovateľ nehnuteľnosť užíval vtedy, keď zistil svedkovu neprítomnosť. Z takto prezentovaných výpovedí a v spojitosti s ďalšími vykonanými dôkazmi (či už listinnými, resp. výpoveďami svedkov) prvostupňový súd podľa názoru odvolacieho súdu dospel na poslednom pojednávaní dňa 28. 01. 2013 k správnym skutkovým a právnym zisteniam, keď návrhu navrhovateľa v celom rozsahu vyhovel.

Odvolaciu námietku nevykonania všetkých navrhovaných dôkazov odvolací súd nepovažoval za dôvodnú, keďže zo žiadnych ustanovení OSP nevyplýva, že je povinnosťou prvostupňového súdu vykonať všetky navrhované dôkazy. ... V danom prípade už tie dôkazy, ktoré boli doposiaľ vykonané poskytovali dostatočný podklad pre rozhodnutie okresného súdu. Pokiaľ ide o konanie vedené na Okresnom súde v Čadci pod sp. zn. 8 C 107/2008, na ktoré vo svojom odvolaní poukazoval odporca, je potrebné uviesť, že ide o spor medzi tými istými účastníkmi konania, avšak týkajúci sa inej parcely, a síce KN-C č. [REDACTED] zapísanej v katastri nehnuteľností Správa katastra Čadca pre kat. úz. [REDACTED]. Nepripojenie si predmetného spisu preto odvolací súd aj napriek predchádzajúcemu usmerneniu nepovažoval s poukazom na zhora uvedené výsledky vykonaného dokazovania za takú vadu konania, ktorá by mala viesť k nesprávnemu rozhodnutiu. ...

Naliehavý právny záujem (§ 80 písm. c/ OSP) v danom prípade bol tiež preukázaný, keďže požadovaným určením sa odstráni stav právnej neistoty na strane navrhovateľa, ktorý sa cíti byť vlastníkom spornej nehnuteľnosti v celosti, pričom tento stav nekorešponduje s tým, ktorý je zapísaný v katastri nehnuteľností.

Napokon pokiaľ sa týka odvolacej námietky veci už rozsúdenej, ani túto odvolací súd nepovažoval za dôvodnú s ohľadom na tú skutočnosť, že v konaní (či už sp. zn. 5 C

838/1990 resp. sp. zn. 4 C 529/1993), na ktoré poukazoval odporca, sa nejednalo o ten istý predmet konania a tiež aj okruh účastníkov. ...

Odvolací súd dospel k záveru, že skutkové a právne závery okresného súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 OSP). Za porušenie základného práva zaručeného v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že okresný súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv odvolateľa. “

13. Následne po podaní dovolania zo strany sťažovateľa najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľa z dôvodu jeho neprípustnosti, pomerne obsiahlo a vyčerpávajúco konštatoval:

«Dovoláním odporcu nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok, ale potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nevyslovil ani záväzný právny názor, od ktorého by sa odvolací súd mohol odchyliť a nejde ani o prípad týkajúci sa neplatnosti zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4 OSP. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie odporcu nie je podľa ustanovenia § 238 OSP prípustné. ...

Vady konania podľa ustanovenia § 237 písm. a/, b/, c/ a e/ OSP odporca nenamietal a ich existenciu po preskúmaní spisu nezistil ani dovolací súd. Odporca namietal vady konania podľa § 237 pís. d/, f/a g/ OSP. Preto dovolací súd v ďalšom skúmal ich danosť.

Prekážka rozsúdenej veci (res iudicata, § 159 ods. 3 OSP) patrí k procesným podmienkam konania a jej existencia v každom štádiu konania vedie k zastaveniu konania. Jej podstata spočíva v tom, že právoplatný rozsudok predstavuje vec rozsúdenú, v ktorom prípade sa vylučuje možnosť totožnú vec znova prejednať a o nej rozhodnúť. O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, a ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. Ten istý predmet

konania je daný vtedy, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, z akých už bol pôvodne uplatnený (t. j. ak vyplýva z rovnakého skutku). O totožnosť účastníkov ide najmä vtedy, ak v novom konaní ide o ten istý nárok medzi tými istými účastníkmi. Konanie sa týka tých istých osôb aj v prípade, ak v novom konaní vystupujú právni nástupcovia pôvodných účastníkov konania, či už z dôvodu univerzálnej alebo singulárnej sukcesie.

Z rozsudku Okresného súdu Čadca z 10. marca 1995 č. k. 4 C 529/93, ktorý nadobudol ... právoplatnosť 23. mája 1995... vyplýva, že predmetom konania bolo určenie, že nie sú dané podmienky na vydanie osvedčenia a súd návrh zamietol z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení (§ 80 písm. c/ OSP). Účastníkmi konania boli na strane navrhovateľov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] a na strane odporcu [REDAKOVANÉ]. Z toho vyplýva, že v uvedenom konaní a v predmetnom konaní nebola daná totožnosť predmetu konania ani totožnosť účastníkov konania, z ktorého dôvodu je neopodstatnené tvrdenie odporcu o existencii vady konania podľa § 237 písm. d/ OSP.

Pod odňatím možnosti konať pre súdom treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie jeho procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. O vadu konania, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ OSP významná ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. ...

Z hľadiska posúdenia existencie procesnej vady podľa § 237 písm. f/ OSP ako dôvodu zakladajúceho prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu (v danej veci proti potvrdzujúcemu rozsudku) nie je pritom významný subjektívny názor dovolateľa, že v konaní k takejto vade došlo, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne takouto vadou zaťažené, t. j. že nastali skutočnosti, v dôsledku ktorých vada vznikla (prejavila sa), resp. nebola odstránená v postupe - rozhodnutí odvolacieho súdu.

Odporca namietal nedostatok odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vo vzťahu k vysporiadaniu sa s uvedenými otázkami (z hľadiska právneho posúdenia veci). ...

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre

zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 OSP), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. ...

Ustanovením § 219 ods. 2 OSP je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa a to po skutkovej, ako aj právnej stránke.

V prejednávanej veci sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa. Odvolací súd sa stotožnil aj s odôvodnením rozhodnutia prvostupňového súdu a súhlasil s argumentáciou ním použitou („prvostupňový súd vo veci samej v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s § 132 OSP a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil“). Vysporiadal sa aj s jednotlivými odvolacími námietkami odporcu, ktoré vyhodnotil za nedôvodné. Vzhľadom na to sa v dôvodoch svojho rozhodnutia obmedzil na konštatovanie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa a jeho odôvodnenia, na ktoré v podrobnostiach poukázal. Na zdôraznenie správnosti a presvedčivosti odôvodnenia napadnutého rozsudku vo vzťahu k námietkam odporcu doplnil aj ďalšie dôvody, čo mu ustanovenie § 219 ods. 2 OSP tiež umožňuje.

Zo spisu pritom vyplýva, že prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol stanoviská procesných strán a ich argumentáciu, rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vychádzal, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil jasný, jednoznačný a presvedčivý právny záver o dôvodnosti návrhu. ...

Pokiaľ ide o námietku odporcu spochybňujúcu úplnosť zistenia skutkového stavu veci, či nesprávnosť skutkových zistení, treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 OSP dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je ďalším odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ OSP)

a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ OSP) vád. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

Z obsahu dovolania odporcu je zrejmá jeho námietka, že súdy nesprávne vyhodnotili výsledky vykonaného dokazovania. Dovolací súd poukazuje na to, že nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov nie je uvedené medzi prípustnými dôvodmi dovolania, ktoré sú vymedzené v ustanovení § 241 ods. 1 písm. a/ až c/ OSP. Pre tento záver svedčí i ustanovenie 243a ods. 2 veda druhá OSP, ktoré ustanovuje, že dovolací súd nevykonáva dokazovanie. ... Ťažisko dokazovania je v konaní na súde prvého stupňa; skutkové závery tohto súdu je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§213 ods. 3 až 5 OSP). Súd rozhodujúci o dovolaní nepreskúmava správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to už len z toho dôvodu, že v konaní o tomto opravnom prostriedku nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy; na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu totiž nemá možnosť dôkazy sám vykonávať (§ 243a ods. 2 veta druhá OSP). ...

Pre úplnosť treba uviesť, že ustanovenie § 241 ods. 2 OSP taxatívne vypočítava dovolacie dôvody, pre ktoré môže dovolateľ napadnúť dovolaním rozhodnutie odvolacieho súdu. Dovolací dôvod uvádzaný odporcom - rozhodnutie vychádza zo skutkového zistenia, ktoré nemá v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní - bol účinnosťou zákona č. 353/2003 Z. z. od 1. septembra 2003 z tohto ustanovenia vypustený. Preto na tento dovolací dôvod (použitý odporcom) už dovolací súd nemohol prihliadať.

Pokiaľ ide o námietky týkajúce sa protokolácie zápisnice z pojednávania, z obsahu spisu vyplýva, že Okresný súd Čadca uznesením z 9. októbra 2009 č. k. 11 C 94/2008-107 námietkam protokolácie zápisnice z 23. septembra 2009 nevyhovel. Krajský súd v Žiline uznesením z 25. februára 2010 sp. zn. 10 C 364/2009 č. l. 116 spisu) odvolanie odporcu odmietol (§ 218 ods. 1 písm. c/ OSP). Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 15. júla 2010 sp. zn. 5 Cdo 101/2010 (č. l. 139 spisu) dovolanie proti tomuto uzneseniu odmietol.

Napokon odporcovi nebola odňatá možnosť konať pred súdom ani postupom súdov nižších stupňov v rozpore s § 118 ods. 4 OSP a § 213 ods. 2 OSP, čo vyplýva jednak zo zápisnice o pojednávaná z 28. januára 2013 a rozhodnutie odvolacieho súdu nemožno

považovať za rozhodnutie prekvapivé (odvolací súd sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi prvostupňového súdu).

Vo vzťahu k námietke vady konania podľa § 237 písm. g/ OSP treba uviesť, že podmienky vylúčenia sudcu z prejednávania a rozhodovania veci upravuje ustanovenie § 14 OSP, ktoré zabezpečuje jedno zo základných práv súdneho procesu vyplývajúce z čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru, a to, aby vo veci konal a rozhodoval nezávislý a nestranný sudca.

Z obsahu spisu nevyplýva, že by sudkyňa [REDAKOVANÉ] bola nadriadeným súdom vylúčená z prejednávania a rozhodovania danej veci, ktorú skutočnosť napokon ani odporca netvrdil. Nerozhodovala vo veci ani ako sudkyňa súdu nižšieho stupňa (okresného súdu), čo tiež odporca netvrdil. ... Podľa rozvrhu práce Krajského súdu v Žiline na rok 2013 č. Spr. 595/2012 (str. 16 ods. 2): „ak je pridelená do súdneho oddelenia 8 Co vec, v ktorej účastníka konania zastupuje [REDAKOVANÉ], syn členky senátu [REDAKOVANÉ], dôjde k zastupovaniu menovaných sudcov priamo podľa tohto rozvrhu práce - bod 11.2. 4., teda senát 8 Co bude zastupovaný senátmi: 6 Co, 5 Co a 10 Co“.

V danej veci navrhovateľ [REDAKOVANÉ] splnomocnil na svoje zastupovanie v konaní advokáta [REDAKOVANÉ] plnomocenstvom z 15. júla 2008 (č. l. 4 spisu). Tento poverením zo 7. augusta 2009 poveril advokátskeho koncipienta [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] na zastupovanie v uvedenej veci, ktorý následne nahliadal do spisu č. l. 74, 75 spisu) a zúčastnil sa pojednávania na súde prvého stupňa 10. augusta 2009 (č. l. 78 spisu), ktoré bolo odročené na termín 23. septembra 2009, na ktorom bol prítomný za [REDAKOVANÉ] advokátsky koncipient [REDAKOVANÉ] na základe substitučného poverenia. Toto pojednávanie bolo odročené na neurčito. Plnomocenstvom z 23. júna 2010 navrhovateľ splnomocnil na zastupovanie vo veci návrhu na predbežné opatrenie (č. k. 11 C 94/2008) advokáta [REDAKOVANÉ]. V priebehu ďalšieho konania vo veci samej naďalej navrhovateľa zastupoval tento advokát a to až do odvolania plnej moci podaním z 25. apríla 2012 č. l. 237 spisu). Splnomocnením z 25. apríla 2012 (č. l. 239) splnomocnil navrhovateľ na zastupovanie v danej veci (vedenej na Okresnom

súde Čadca pod sp. zn. 11 C 94/2008) advokáta [REDAKOVANÉ], ktorý ho zastupoval aj v odvolacom konaní na Krajskom súde v Žiline a ktorého splnomocnil aj na zastupovanie v dovolacom konaní (splnomocnenie z 4. apríla 2014 č. l. 446 spisu).

Z uvedeného teda vyplýva, že nie je dôvodná ani námietka odporcu o existencii vady konania podľa § 237 písm. g/ OSP.

Odporca namietal aj inú vadu konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. b/, c/ OSP).

Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 OSP a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené, (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladali by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 OSP. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad v danej veci nešlo). Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie je ani procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ OSP, lebo ani prípadným nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkom konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (pozri napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010).

Preto dovolací súd (s ohľadom na zdôrazňovanú právnu úpravu dovolacieho konania) nemohol preskúmať rozhodnutia súdov nižších stupňov vo vzťahu k námietkam odporcu z hľadiska správnosti ich právnych záverov. To isté sa týka aj tzv. inej vady

konania, majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ OSP), ktorú možno namietat' len v procesne prípustnom dovolaní.

Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že prípustnosť dovolania odporcu nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 OSP a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 OSP. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odporcu podľa § 243b ods. 5 OSP v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ OSP ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustní, odmietol.»

14. Ústavný súd v kontexte oboch napadnutých rozhodnutí poznamenáva, že jeho úlohou nie je perfekcionisticky „prerábať“ konanie pred všeobecnými súdmi, a to aj keby k nim urobeným čiastkovým procesným úkonom mal výhrady. Naopak, úlohou ústavného súdu je ochraňovať ústavnosť (nie „obyčajnú“ zákonnosť) konania pred všeobecnými súdmi.

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu, ako ani najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti týchto názorov a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť ich právny názor svojím vlastným už ani preto, že ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov všeobecných súdov.

Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci všeobecných súdov je opodstatnená len v prípade ich nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecnými súdmi, mohol by v zmysle citovanej judikatúry nahradiť napadnutý právny názor všeobecného súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, a teda ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natol'ko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (I. ÚS 303/06), čo však, ako už bolo uvedené, v okolnostiach prípadu ústavný súd nezistil a sťažovateľ neuviedol žiadnu relevantnú skutočnosť, na základe ktorej by bolo možné usudzovať,

že napadnutý rozsudok krajského súdu a napadnuté uznesenie najvyššieho súdu boli postihnuté takými závažnými nedostatkami, ktoré by odôvodňovali záver o ich zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti a v konečnom dôsledku o porušení označených práv sťažovateľa.

15. V nadväznosti na citované odôvodnenia napadnutých rozhodnutí krajského súdu, ako i najvyššieho súdu (bod 12 a 13) ústavný súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutia oboch súdov nie sú podľa názoru ústavného súdu prejavom interpretačnej alebo aplikačnej svojvôle, a preto sa úvahy krajského súdu, ako i najvyššieho súdu v napadnutých rozhodnutiach z pohľadu ústavného súdu nejavia ako arbitrárne či zjavne neodôvodnené.

Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozsudku krajského súdu a napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktoré sú náležite odôvodnené na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení a nevykazujú znaky svojvôle. Ústavný súd preto nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu, ako ani najvyššieho súdu.

16. V poradí druhou sťažnostnou námietkou sťažovateľa bolo jeho tvrdenie o porušení zásady *res iudicata* postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 94/2008 z dôvodu, že predmet konania (ako i samotní účastníci konania) bol skutkovo totožný s predmetom konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 4 C 529/1993.

17. V záujme objektívneho posúdenia skutočností uvádzaných sťažovateľom v sťažnosti si ústavný súd od okresného súdu (na účely nahliadnutia do spisov a posúdenia otázky predmetu konania okresného súdu v sťažovateľom rozporovaných súdnych konaniach okresného súdu) zaobstaral podkladové súdne spisy konaní vedených pod sp. zn. 11 C 94/2008 a sp. zn. 4 C 529/1993.

Po nahliadnutí do nich považoval ústavný súd za preukázané, že predmetom konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 4 C 529/1993 bolo určenie, že u odporcu [REDACTED] [REDACTED] nie sú dané podmienky na vydanie osvedčenia podľa zákona Slovenskej národnej rady č. 293/1992 Zb. o úprave niektorých vlastníckych vzťahov k nehnuteľnostiam v znení

neskorších predpisov. Okresný súd rozsudkom č. k. 4 C 529/1993-44 z 10. marca 1995 návrh navrhovateľov zamietol z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení v zmysle ustanovenia § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku tak, ako to v napadnutom uznesení podrobne rozvádzal i samotný najvyšší súd (bod 13).

Pokiaľ ide o konanie vedené na okresnom súde pod sp. zn. 11 C 94/2008, jeho predmetom bolo rozhodovanie o určení vlastníckeho práva k označeným nehnuteľnostiam, pričom okresný súd rozsudkom č. k. 11 C 94/2008-309 z 28. januára 2013 určil za výlučného vlastníka parcely č. [REDAKOVANÉ] trvalý trávnatý porast o výmere 2375 m² zapísanej na LV č. [REDAKOVANÉ] Správy katastra Čadca, katastrálne územie [REDAKOVANÉ] navrhovateľa [REDAKOVANÉ].

18. V kontexte uvedeného ústavný súd poznamenáva, že prekážka rozsúdenej veci (res iudicata) nastáva vtedy, ak sa má v novom konaní prerokovať tá istá vec, pričom o tú istú vec ide iba v prípade, ak predmetom nového konania je ten istý nárok, respektíve stav, o akom už bolo právoplatne rozhodnuté, a ak sa vec týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb.

S ohľadom na uvedené (bod 17) považoval ústavný súd za nesporné, že minimálne totožnosť posudzovanej veci ako jedno z kritérií posudzovania podmienok „res iudicata“ nebola v sťažovateľom namietanom prípade zachovaná, a teda o naplnenie prekážky rozsúdenej veci v sťažovateľom uvedenom prípade (bod 16) jednoznačne nešlo a sťažovateľom uplatnená druhá sťažnostná námietka vzhľadom na uvedené neobstojí.

19. Pokiaľ ide o tretiu nosnú sťažnostnú argumentáciu sťažovateľa, a to o jeho výhradu týkajúcu sa porušenia rovnosti zbraní medzi účastníkmi konania z dôvodu, že v čase rozhodovania krajského súdu vo veci bol právnym zástupcom navrhovateľa [REDAKOVANÉ], syn sudkyne krajského súdu [REDAKOVANÉ], ktorá predmetnú vec rozhodovala ako členka senátu súdneho oddelenia „8Co“, ústavný súd uvádza, že ani táto námietka sťažovateľa nie je dôvodná a neobstojí.

Ústavný súd sa totiž v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, v rámci ktorého dovolací súd konštatoval:

«... podmienky vylúčenia sudcu z prejednávania a rozhodovania veci upravuje ustanovenie § 14 OSP, ktoré zabezpečuje jedno zo základných práv súdneho procesu vyplývajúce z čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru, a to, aby vo veci konal a rozhodoval nezávislý a nestranný sudca.

Z obsahu spisu nevyplýva, že by sudkyňa [REDAKOVANÉ] bola nadriadeným súdom vylúčená z prejednávania a rozhodovania danej veci, ktorú skutočnosť napokon ani odporca netvrdil. Nerozhodovala vo veci ani ako sudkyňa súdu nižšieho stupňa (okresného súdu), čo tiež odporca netvrdil.

Zo samotnej skutočnosti, že sudca koná a rozhoduje vo viacerých právnych veciach tých istých účastníkov konania (ich právnych predchodcov), nemožno vyvodzovať jeho pomer k veci, ktorý by mohol viesť k pochybnostiam o jeho nezaujatosti. Preto nemôže byť dôvodom vylúčenia menovanej sudkyne z prejednávania a rozhodovania danej veci skutočnosť, že konala v iných (odporcom uvedených) veciach.

Podľa rozvrhu práce Krajského súdu v Žiline na rok 2013 č. Spr. 595/2012 (str. 16 ods. 2): „ak je pridelená do súdneho oddelenia 8 Co vec, v ktorej účastníka konania zastupuje [REDAKOVANÉ], syn členky senátu [REDAKOVANÉ], dôjde k zastupovaniu menovaných sudcov priamo podľa tohto rozvrhu práce - bod 11.2.4., teda senát 8 Co bude zastupovaný senátmi: 6 Co, 5 Co a 10 Co“.

V danej veci navrhovateľ [REDAKOVANÉ] splnomocnil na svoje zastupovanie v konaní advokáta [REDAKOVANÉ] plnomocenstvom z 15. júla 2008 (č. l. 4 spisu). Tento poverením zo 7. augusta 2009 poveril advokátskeho koncipienta [REDAKOVANÉ] na zastupovanie v uvedenej veci, ktorý následne nahliadal do spisu (č. l. 74, 75 spisu) a zúčastnil sa pojednávania na súde prvého stupňa 10. augusta 2009 (č. l. 78 spisu), ktoré bolo odročené na termín 23. septembra 2009, na ktorom bol prítomný za [REDAKOVANÉ] advokátsky koncipient [REDAKOVANÉ] na základe substitučného poverenia. Toto pojednávanie bolo odročené na neurčito. Plnomocenstvom z 23. júna 2010 navrhovateľ splnomocnil na zastupovanie vo veci návrhu na predbežné opatrenie (č. k. 11 C 94/2008) advokáta [REDAKOVANÉ]. V priebehu ďalšieho konania vo veci samej naďalej navrhovateľa zastupoval tento advokát, a to až do odvolania

plnej moci podaním z 25. apríla 2012 (č. l. 237 spisu). Splnomocnením z 25. apríla 2012 (č. l. 239) splnomocnil navrhovateľ na zastupovanie v danej veci (vedenej na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 11 C 94/2008) advokáta [REDAKOVANÉ], ktorý ho zastupoval aj v odvolacom konaní na Krajskom súde v Žiline a ktorého splnomocnil aj na zastupovanie v dovolacom konaní (splnomocnenie z 4. apríla 2014 č. l. 446 spisu).

Z uvedeného teda vyplýva, že nie je dôvodná ani námietka odporcu o existencii vady konania podľa § 237 písm. g/ OSP.»

20. Nad rámec uvedeného ústavný súd napokon dodáva, že ústavným vyjadrením sťažovateľom predostretej námietky (bod 19) je eventuálne porušenie čl. 48 ods. 1 ústavy (základné právo na zákonného sudcu), ktoré však sťažovateľ v podanej sťažnosti vôbec nenamietal.

21. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu absencia porušenia ústavno-procesných princípov vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecných súdov za porušenie základných práv a slobôd sťažovateľa hmotnoprávneho charakteru, medzi ktoré patrí aj vlastnícke právo (m. m. IV. ÚS 116/05). Ústavný súd v súlade so svojou skoršou judikatúrou (napr. II. ÚS 78/05) aj naďalej zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv, práv a slobôd hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavno-procesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, prípadne čl. 6 dohovoru. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy.

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade neexistujú skutočnosti, ktoré by naznačovali možnosť vyslovenia porušenia základných práv sťažovateľa zaručených čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a 3 ústavy, práv podľa čl. 17 ods. 1 a 2 všeobecnej deklarácie, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto ústavný súd sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

22. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. apríla 2016